

EGY FEJEZET AZ ARS POETICÁMBÓL

Elméletből nem írtam verset:
vagy bor sírt bennem vagy a szerelem
vagy véremmé vált mások vére, könnye,
s tört ritmusban mások sírtak velem:

Vagy olykor vadul nagyot nyujtózkodtam,
ha favasz terült lábaim elé,
vagy az asztalra csaptam vad dühömben,
hogy minden izmom megropogt belé.

Gatyát szóttek rám, fel mégsem vehettem,
és hordtam kényes úri pantallót,
és ha kemencét akartam leírni,
írtam helyette barokk kandallót.

A fejemet meg kis tudós tojásként
hordtam kevélyen, büszkén, magason,
s tán valamelyik jó öreg apám még
kecskéket őrzött fenn a havason.

És láttam azt, hogy minden szóm hazugság;
ezután hát minden másként legyen:
és kecskét, birkát őrző ükapám
nyomán én járjak által a hegyen.

Mert kecskét őrző ükapámban is volt
annyi szépség, mint bennem s bennetek,
s ő hívott, hogy én zengjem el a nótát,
amely az ő kürtjében bennrekedt...

Ezt a nótát az erdők orgonálják
s jégpáncéltól szabadult patakok,
a végtelenbe messze nyuló rónák
s gatyába járó bámész magyarok...

Tollfosztáskor vidám mesék járják,
s az eke után valaki dalol;
és ez a mese, ez az árva nóta
nagy mélyen belém fájtak valahol...

És ezt a nótát kell kiénekeljem;
nem elméletből: kényszerből csupán.
A föld hasad, barnán, szeliden fordul,
s én ballagok az ekevas után...